

ENPATUFET

ANY VIII N. 378.—Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

IL·LÚGICA

—¿Què es això de llenar aquet tros de pa tan bo? ¡Algún dia potser el voldràs y no'l trobaràs!

—¡Ay, ay, si me'l menjo encara'l trobaré menys!

Diumenge de Rams

La solemnitat religiosa de diumenge vinent té per objecte la commemoració de la entrada de Jesucrist a Jerusalem, pera portarhi la seva predicació y donar fè de la veritat de la mateixa ab els seus miracles.

Aquesta festa se fa sumament interessant pels noys, tota vegada que ells prengueren una part molt vistenta en la rebuda triomfal que's feu a Nostre Senyor a la capital de la Judea, lo qual motiva el que encara siguin avuy els que en major nombre concorrin als temples a beneir els rams y les palmes, que fan esment d'aquelles que'ls fills de Jerusalem brandaven en llurs mans, tot voltant a Jesús en el seu pas pels carrers de la Ciutat Santa, y aclamantlo ab expressions de salutació y de joia.

Aixís descriu l'Evangelista Sant Mateu aquet fet memorable, que va ser preludi de la nostra redempció:

«Y quan s'acostaren a Jerusalem, y arribaren a Bethphage, a la montanya del Oliverar, envià llavors Jesús a dos deixebles,

Dientlos: Anèu a n'aquet poblet que està al front vostre, y tot seguit trobarèn una somera lligada, y un polli ab ella: deslliguèula, y portèumels:

Y si algú us digués alguna cosa, responguèuli que'l Senyor els ha de menester: y tot seguit els deixarà.

Y tot això fou fet, pera que's complís lo que havia dit el profeta, que diu:

Diguèn a la filla de Sió: Vetaquí el teu Rey, ve manso pera tú, sentat assobre d'una somera, y un polli fill de la que està sota el jou.

Y varen anar els deixebles, y feren com els havia manat Jesús.

Y portaren la somera y el polli: y posaren damunt d'ells els seus vestits y'l feren sentar assobre.

Y una gran multitud del poble extengué ses robes pel camí: y altres tallaven rames dels arbres y les extenien pel camí.

Y les gents que anaven davant y les que anaven darrera, cridaven dient: Hosanna al Fill de David: beneit, el que ve en el nom del Senyor: Hosanna en les altures.

Y quan va entrar a Jerusalem va commoures tota la ciutat, dient: ¿Qui es aquet?

Y els pobles deyen: Aquest es Jesús, el profeta de Nazareth de Galilea.

Y entrà Jesús en el temple de Deu, y treya a fòra a tots els que venien y compraven en el temple; y trabucà les taules dels banquers, y les cadires dels que venien coloms.

Y'ls diu: Escrit està: Ma casa, d'oració serà nomenada: mes vosaltres l'havèu feta cova de lladres.

Y vingueren a n'ell els orbs, y coixos en el temple: y'ls guarí.

Y quan els prínceps dels sacerdots y'ls Escribas vegeren les meravelles que havia fet, y'ls noys en el temple cridant y dient: Hosanna al fill de David: se indignaren.

Y li digueren: ¿Sents lo que diuen aquets? Y Jesús els digué: Sí. ¿May llegireu que de la boca dels noys, y dels que mamen tragueres perfecta alabansa?

ABECÉ

Si no ha passat, pot passar

El mestre de Vallpelada,
acabades les llissons,
cada dia als seus minyons
llegia Historia Sagrada.

Sens descuidar punt ni coma,
y ab solemne entonació,
passava la descripció
de la creació del home.

«De l'argila del terré
Deu al pare Adam formà,
y desseguit l'ànimà
ab el buf del seu alé».

«Complerta tal meravella,
Adam se quedà dormit,
y d'un costat del seu pit
li va extreure una costella».

«Ab ella formà la dòna,
Eva la va anomenà,
y ab Adam l'aparellà
donantli per companyona...»

«Era de fusta de tey,
pintada ab barnissos fins,
y contenia al bell dins
animals de tota lley».

.....
El mestre, un xich barruè,
dos fulls havia saltat
y s'havia adelantat
fins a l'Arca de Noè.

NYIC

Acudit

Dos xicotets, sortint d'estudi,
se'n varen anar a robar pomes.

Un d'ells s'enfilà a l'arbre, mentre l'altre quedà abaix vigilant. Vetaquí que l'amo els sorprèn.

—¡Ep, pillets!... Tu, ja estàs baixant, y tu—digué dirigintse al de baix—¿què fas aquí?

—Estava... estava... pera impedirli que robés les pomes!...

PEPET TANÍSSIM Y TINI

les histories den Bolavà

El cas de la llebre y el cas del llop

D'ensà de l'aventura del llop ab el trineu, en Bolavà havia agafat moltes infules y no s'amagava de dir que a n'ell els llops no li feyen por. Pera provar aquesta ardidada afirmació, molt sovint en Bolavà se n'anava al bosch tot sol, sense armes ni res, deixant admirats als del poble, que no's sabien avenir de la gran valentia den Bolavà.

Es clar que no'n trobava cada dia de llops, però, aixís y tot, sempre tenia ocasió de ferne alguna de les seves, com se demostrarà per lo que li va succeir un dia.

Anava tot tranquil passejant per les boscuries quan, tot d'una, veu

que surt una llebre d'entre unes mates. En Bolavà, al vèurela fugir, va arrencar a córrer darrera seu a tota velocitat, però la llebre corria més que ell y ja va veure tot seguit que no podria agafarla. Aleshores, pràctic com era, va treures de la butxaca uns binocles de teatre y aixís seguí ab la mirada tot el camí que feya la llebre, fins que va veure que's ficava en un cau, mitg amagat entre un arbust.

Al tornar al poble va explicar aquet fet, y tothom se li'n va riure a la cara, perque per un home que anava a fer el valent ab els llops, era ridícol trobarse ab una inofensiva llebre y anar-li al darrera corrents y quedar ab un pam de nas.

—Això de quedar ab un pam de nas, ja ho veurem—va dir en Bolavà, un xich picat.

—¡Sí, córrerli al darrera!—li varen dir els que se l'escoltaven.

—Córrerli al darrera, no; però agafar la llebre quan jo voldré, sí que ho faré.

- [—Ab una trampa, potser sí.
 —No, no. Sense cap trampa ni cap arma.
 —Ja m'agradaria veureho.
 —Donchs, demà ho veurèu.

Y l'endemà se'n va anar cap al bosch, en el lloch ahont hi havia el cau de la llebre. Allí se va ageure, cobrintse tot ell ab branques y fullam, de manera que no's veyia res de la seva persona, però tingué compte en posar l'amerciana de tal manera, que la butxaca de l'infern venia justa y oberta davant del forat del cau de la llebre.

Ab la major paciència esperà, ab aquesta incòmoda posició, set hores seguides, al cap de les quals la llebre va arribar y, creyentse que's ficava en el cau, introduhí en la butxaca de l'americana den Bolavà.

Aquest, ab la major naturalitat, se cordà l'americana y se n'anà cap al poble, ahont no varen tenir més remey que admirar l'adressa y l'enginy den Bolavà.

Però, com que sempre hi han envejosos, alguns varen comensar a fer broma, dient que pera cassar llebres no s'havia de ser tan valent com això, y que de segur que en Bolavà quan anava pel bosch, si no trobava llops, era perque quan ne veyia un fugia.

Això l'empipà a n'en Bolavà y decidí internarse per la boscuria fins que trobés un llop.

Y aixís ho va fer. Després de dues hores de caminar, ja va sentir l'udol característich.

—¡Això ja no es una llebre!—va exclamar al sentir l'udol.

Y forsa rahó que tenia, perque al cap de dos minuts, ¡pataplaml!, se li presenta un llops d'aquells de talla.

Com de costum, en Bolavà no portava armes, però com que tenia molta serenitat, va deixar acostar el llop; aquest arribà, ab una boca oberta com un calaix de calaixera. En Bolavà, al veure que se li anava a abraonar, ell que li fica'l puny a la boca, ab tanta forsa, que se li endinçà fins a mitg coll, entrantli quasi be tot el bràs per la boca.

Com es natural el llop, ab aquest excés d'embràs a dintre, no podia fer cap moviment de barres pera mossegar, però la mirada rabiosa que feya, be prou que demostrava que donat el cas de que en Bolavà retirés el bras, les hi faria pagar totes d'un plegat.

En Bolavà, comprenentho aixís, en lloch de retirarlo anà enfon-

zantlo més y més, fins a [arribar a treure dos dits y agafar la cua. Quan va tenir la cua, la va estirar per dintre, girant al llop lo mateix que si fos un guant.

En aqueixes condicions li va ser fàcil portar e llop al poble, deixant a tothom admirat y entusiasmat.

Ab permis den Bolavà,

J. MARRUixa

El bon cor den Bernat Viu

EN Bernat Viu era un noy de lo més viu que us podèu imaginar. Pera que la seva mare li donés cèntims, a fi de podèrsels gastar ab llemínades, se'n pensava unes que no hi havia més que mirar.

Un dijous, que la seva mare ja li havia donat cinch cèntims, va posarse a rumiar quina'n diria pera que n'hi tornés a donar cinch més.

—Mamà, dónguim cinch cèntims—va demanar, afectant molta naturalitat.

—¡Altra vegada! ¡Però no te

n'he donat ja cinch aquet mati?

—Sí, senyora.

—¿Y què n'has fet?

—Els he donat a un vellet que he vist assentat en el carrer.

—Ah, això es una altra cosa. Ja m'agrada que siguís aixís. Però y ara ¿per què'ls vols aquests altres cinch cèntims?

—Es que'ls vuy anar a portar a n'aquell mateix vellet.

—Té, té, fill meu. Aixís m'agrada. Els nens caritatius proven que tenen bon cor. Però ¿per què t'interesses tant per aquet vellet?

—Oh, perque es molt bon home... y perque ven cacauets y avellanes.

TITUS

Historia Natural

L'AVESTRÚS

(Acabament)

ENCARA que molt poruchs y tontos, els avestrussos s'acostumen aviat a la societat y, domesticats, coneixen al que'ls cuida.

Quan estan en llibertat y s'han de buscar el menjar, s'alimenten sols de vegetals; però en captivitat mengen tot lo que se'ls dona. El seu estómac es tant resistent que tot ho admet, pedres, ferros, fusta, fins vidre s'arriben a empassar.

Un naturalista que n'havia criat a l'Àfrica, conta que un dia va perdre un feix de claus y que'l va anar a trobar entre'ls excrements del avestrús. Un altre naturalista, va trobar al estómac d'un avestrús objectes no alimenticis que pesaven 4 1/2 kilos. Entre ells hi havia pedres, sorra, estopa, dos trossos de ferro, draps, nou monedes de coure, una frontisa de ferro, dos claus de porta, 37 puntes de ferro ab cabota y punxa, bales de plom, botons, testos de terrissa, esclofolles, etc.

L'avestrús es conegut desde molt antich. Les seves plomes eren considerades al Egipte dels Faraons com a símbols de la Justícia. Se conta que Heliozabal, aquell emperador romà que tenia fins al punt més alt el vici de la gola, va donar un dia un banquet y va presentar a taula 600 caps d'avestrús pera menjarne'ls cervells.

A l'Edat Mitja va comensarse a estimar la ploma d'avestrús pera l'adorno de la persona; y actualment, al Cap de Bona Esperansa, se'n crien a remats pera'l negoci de la ploma.

Cada vuit mesos els plomen, tallàntlos-hi les plomes quasi arràn de la pell y després els ne surten de noves. Les plomes blanques, de les quals cada avestrús ne té 14, són molt estimades.

Alguns remaders han provat de domesticarlos, enganxantlos en carrets molt lleugers, però no s'ha propagat, a pesar d'haver-se organisat algunes vegades curses d'avestrussos, ab bon resultat.

La carn d'avestrús es aprofitable també pera la alimentació. Ab aquet fi y ab el d'obtenir les plo-

mes, els indígenes se dediquen a la cassera del avestrús ab veritable passió. Hi hà diferents maneres de cassarlos: l'una es ab trampa, l'altra es disfressantse'l cassador d'avestrús y acostantshi fins que'l té a tret; y una altra acorralantlo, montant a cavall o en dromedari, y estabornintlo ab un garrot.

PLINI.

- ¿Què tal el teu noy?
—Be; ja fa tres mesos que camina.
—Caram, si que deu estar cansat.

Coses que es bo saberles

Pera enganxar el marfil

Els objectes de marfil se trenquen ab bastanta facilitat, y a un hom no se li acut com enganxarlos y segons ab que ho intenta enganxar no fa més que embrutar la

pessa, sense conseguir el seu propòsit.

Pera lograr que'l marfil s'enganxi be y se coneixi el junt lo menys possible, se fonen al bany-maria vuit parts de resina, cinch de trementina y quatre de cera blanca, tot barrejat fins que formi una sola pasta. Aquesta pasta se deixa refredar y dura sempre, y pera usarla, cal no més escalfarla una mica y aplicarla ab poch gruix a les parts trencades y l'objecte de marfil queda gairebé com nou.

SALOMÓ

Jochs de saló

Bufa, que te'l dono encès

Aquet joch es molt interessant per les tercerilles que s'hi fan; però no val a cremarse.

Consisteix en anarse passant els jugadors un misto de mà en mà y dient al entregarlo aquestes paraules: «Bufa, que te'l dono encès; prenda't costarà si'l fas apagar».

Al que se li apagui el misto a la mà, o'l que'l dongui abans d'acabar de dir aqueixes paraules, paga penyora.

L'ONCLE JOGANER

ELS PATUFISTES GUANYADORS DELS PREMIS DEL IV CONCURS D'«EN PATUFET»

Francesch Anto
Primer Premi

Antoni Aparici
Segón Premi

Erasme Camillo
Premi extraordinari

Concepció Damaré
Premi extraordinari

Galeria dels grans mestres

Mestres de la Ciència

Galileu

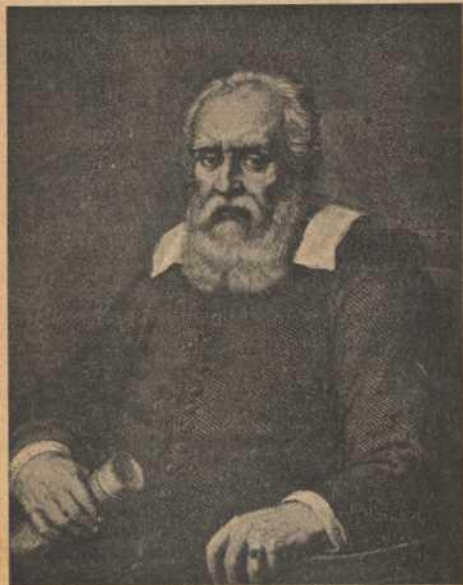
(Acabament)

GALILEU semblava condemnat a no poder viure a la seva patria; a pesar de comptar ab la protecció dels Mèdics, que regien aquella república, les calumnies dels envejosos van tornar a fer atmòsfera en contra de Galileu, y aquet, que havia concedit als florentins l'honor de posar al peu

de dues de les seves obres més capdals el nom de Florencia, indicant que havien sigut fetes allí, se va veure obligat a fugir a Roma pera salvar la vida.

Però tampoch a Roma va trobar la pau, l'amor y el respecte que mereixia'l seu talent. Havent observat que dels sistemes del univers, el de Copèrnich era l'únich veritat, això es, que lo cert era que'l sol estava fixo y que la terra rodava al seu voltant, se'n va fer un gran defensor y el va ensenyar en públich, publicant aixis mateix una important obra.

Els envejosos van fer creure als tribunals que les teories que ensenyava Galileu eren contraries a la veritat y a la religió y el savi matemàtic va ser, en 1633, condemnat a cadena perpetua.

Galileu Galilei

Ja era vell quan, volent els seus mateixos acusadors trèure'l de la presó, el van obligar a retractarse de lo que'n deyen les seves heretgies. Galileu, agenollat davant dels Evangelis y plorant com una criatura, va negar solemnement que'l sol estigués fixo y que la terra se mogués, però, després de dirho, com si volgués retractarse davant la seva consciència de desmentir la veritat, diuen que va mormolar entre dents, «y a pesar de tot, se mou».

Per aquell mateix temps, gracies als potents aparells inventats per Galileu y als seus deixebles, se comensaven a descobrir les fases diferents del planeta Venus que provaven la seva rotació y, per lo tant, la de la terra.

Retirat a un poble d'arrop de Florencia, als 74 anys se va tornar cego, y al cap de cinch anys, quan n'havia complert 79, el dia 9 de Janer de 1642, va entregar la seva ànima a Deu, y el seu nom ha restat un dels més venerats de la Ciència.

Un criat massa complidor

EN Pau Nascurt se va llogar pera criat d'un senyor molt rich. Com que's trobava be a la casa, procurava ser tan complidor com li era possible, y, sense esperar que li manessin les coses, les feya per propria iniciativa.

Un dia, mentres netejava'ls vidres del despaig del seu amo, va veure que aquest escribia una carta y que la ficava en un sobre. Quan el senyor anava a posar la adreça, no's recordà del carrer ahont vivia el que havia de rebre la lletra y deixà el sobre en blanch, anantsen després a casa d'un amic que sabia l'adreça que li faltava.

En Pau Nascurt, al veure que'l seu amo's deixava la carta allí al damunt, pensantse que se l'havia descuidada, l'agafà y se'n anà a tirar-la al correu.

Al tornar el senyor, va cridar a n'en Pau Nascurt:

—¿No has vist una carta aquí al damunt?

—Sí, senyor que l'he vista—va contestar el criat, somrient.

—¿Y ahont es ara?

—Oh, l'he tirada al correu.

—Però ¿que no has vist que'l sobre era en blanch?

—Ja ho crech que ho he vist.

—Donchs ¿per què l'has tirada al correu?

—Molt senzill: perque he comprès que vostè se l'havia descuidada.

—Però, si has vist que'l sobre era en blanch ¿qui't feya enviar-la?

Aleshores en Pau Nascurt, plè de satisfacció per lo espavilat que's pensava ser, va fer l'ullet maliciosament, afegint:

—¿Que's pensa que no ho he comprès que vostè no volia que a correus s'enteressin del nom de qui anava dirigida?

El senyor se va enfadar tant, que va despatxar desseguida al criat.

Y's va donar el cas, que no succeeix sovint, de que quan anaven a demanar informes del criat, el senyor responia invariablement:

—L'he tret perque no se'l podia aguantar. ¡Era massa complidor!

Diagnòstich d'apotecari

EN Manelet Menjadols se va fer un tip de dolços. Com que era molt lleminer, se'ls anava empasant de dos en dos pera ferne més via; però, lo que havia de resultar, va resultar: que'ls dolços se li varen indigestar y va comensar a tenir un mareig terrible.

Esverat de lo malament que's trobava, va córrer cap a cal apotecari.

—Ay, senyor apotecari! Dónguim un remey, que'm trobo malament.

—Però ¿què't passa?

—Ay, no ho sé. Me sento aquí al estómac una cosa que'm puja y'm baixa continuament y'm dona un gran malestar, y'm torna a pujar y'm torna a baixar.

L'apotecari va rumiar una mica, y, després d'una estona, va donarse un cop al front, dient:

—Ja sé lo que tens! Això es que t'has empassat un ascensor sense adonartén. Hauràs d'anar a cal manyà que te'l tregui.

NINUS

Economía domèstica

EN Lluiset Badamolt, jugant ab una moneda de dues pessetes, ha tingut la desgracia d'empassàrsela. Al donarse compte de lo que li ha succeït, el desventurat se posa a plorar a llàgrima viva.

LA HISTORIETA AL, EXTRANGER

—¡Ay, ay, ay, ay que m'atrapa!

—¡Elis, que ja m'he salvat!

—Ja veuràs com t'escarmento; ¿què t'has cregut, descarat?

La seva mare, que es una senyora molt econòmica, acudeix desseguida, y, al enterarse de lo que acaba de passar, agafa al seu fill y'l porta a casa del metge.

—Miri, senyor metge, que aquesta criatura s'ha empassat dues pessetes.

—Bueno, li donarem un vomitiu y no serà res.

—¿Y quànt valdrà això del vomitiu?

—Entre remey y la visita se'n farà tres pessetes.

La mare den Badamolt se queda un instant pensativa, y, després d'una estona de cavilar, agafa'l noy y se l'entorna, exclamant:

—¡Vaja uns negocis que fariem; donar tres pessetes pera treuren dues!

Y se n'entorna a casa.

KOKASSEKA

Pera recitar

La cuca de llum

Lliri blanch espolsa
un raig de perfum
y cau en la molsa
la cuca de llum.

¡Esmeragda viva
d'aquet jardí vell,
jo't tingues captiva
en l'or d'un anell!

—Teniu—li diria
al Pastor mitrat.
Y'l Bisbe't duria
sobre'l guant morat.

La gent, ab veu forta,
faria:—¡Senyor!
quin anell que porta
tan plè de claror.

JOAN M. GUASCH
Mestre en Gay Saber

Totes les solucions.—Ningú.

Tres solucions.—J. Boada, Salvador Corbella, Lluís Corbella, Antoni Orpinell, germans Genis Joan Obiols.

Dues solucions.—Lluís Soca, Eudalt Caseras, Emili Iglesias, Antoni Puig, Joaquim Sindreu, J. Segalà, J. Cluet, F. y J. Marxuach, Enrich y Maria Lafulla, Quinti Pardo, Mercè Masvidal, A. Picanyol, Joan Guarro, Joaquim Pagès, germans Joseph y Rosa Soler, Ferrán Farré, Erasme Camillo, Antoni Sospedra, B. Vallespinosa, Marcial Boset, R. Guille, Lluís Trilla, Joseph Rusca.

Una solució.—Germans Joseph, Joan y Enriqueta Torrent, Ramón Vidal, Joan Porta, Brú Aloy, Manel Algora, Joseph Sanguenís, J. y J. Russell germans, Alfons Mullor, P. Corchero, germanes Carreras, Carnicer, germanes Eladi y Mauri Sanz, Dalmau y Perich, E. Escolanet, Narcís y Tereseta Bosch, Ramir Bigorra, Joseph Escuder, Domingo Papiol y Sabanés, Manel Via, germanes Lluís y M. Guilar, J. Gatuellas, J. Sanllehy, Paquita Mercader, Angeleta Sanz, germanes Joan, Gerardo, Anita, Juanita, Pepita y Tresina Chinchilla, C. Pelejero, F. Sembl, J. Sanz, Gloria Peris, Herminia Franquesa, Miquel Llobet, Joseph Rusell, Robert Cusidó, Marián Rodrigo, Domingo Bruguera, Pau Batalla, C. Nolla, Ll. del Coso, Joan Durán, Joseph Suriol, Enrich Arola.

NOTA.—Les solucions que han vingut al Trenca Caps, encara que no s'ajusten a la solució, s'han considerat com a bones perquè complien totes les condicions exigides y donaven un resultat exacte.

EL NOSTRE SUPLEMENT

Cada dia són més nombrosos els lectors del nostre *Suplement*, gracies als **REGALS** que s'hi donen, com més va més bonichs y variats, aixís com l'interès que desperta la hermosa novela d'aventures que's publica en el *Suplement*, y que's titula

EL GEGANT DELS AIRES

llibre interessantíssim y emocionant, a la vegada que instrueix en gran manera.

Per tots aquets motius, els lectors del *Suplement* d'EN PATUFET no's cansen d'aconsellar als seus amichs que'l llegeixin setmanalment.

S'ha posat a la venda en la nostra Administració y en totes les llibreries de Barcelona, el volum enquadernat de les

Noves aventures den Massagrà

den Joseph M.ª Folch y Torres

magníficament il·lustrat per en Junceda.

Se ven al preu de 1 pesseta

CAMISERIA Y CORBATERIA

DE

JAUME SANS

Boqueria, 32.—BARCELONA

Als nens y nenes que comprin a la Casa
se'ls obsequiarà ab una bonica postal.

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

—El meu es molt més llarch y fins toca
els fils del tramvia.
—¡Y què ha de tocar! Bola.

—¿Què es això?
—Que hi he tocat y tinch la pell de ¡ga-
llina.